

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

(Της 'Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου)

ΑΛΗΘΕΙΑ

Η φύση δλη άστροαποβολούσε από τώ χαμόγελο τώ μωφωμένο τώ Θεού, πού ό άνθρωποι τώ λέμε 'άνοιξη'. Τά φύλλα τρααεράόκια σάν νεογέννητα, έλάμπαε από τίς διαμαντένιες σπολαγαμιτιές τής δροσιάς· φουσούσε άγεράκι δροσερό και ακόρπιζε όλύμπια τ' άσπρα λουλουδάκια τής άμυγδαλιάς.

Τά όμορφα πουλάκια, χαρούμενα πετούσαν και κελαιδούσαν γλυκά. Όλοι έρχονταν πού; πόνους τους, όταν τριγύρω όλα γελούσαν... Γιατί έκείνη ή κόρη ή άσπροντυμένη με τώ πρόσωπο τώσοφρο και τά όλόξανθα μαλλιά, να νοιώθη τέτοιον πόνο τής καρδιάς ;

Τό βασιλόπουλο άπ' τώ κυνηγι γύριζε στόν άσπρο του επάνω καρβαλάρη. Σιαμάτσησε και καμάρωσε τής κόρης τά χρυσα όμαλλιά. Είλε τά δάκρυα πού θαμπώνανε τά όμορφα τής μάτια.

Η κόρη χωρίς να ξέρη πού τώ βασιλόπουλο τή βλέπει, τρέχει στό βράχο, ανεβαίνει, κυττάζει άγρια τόν ουρανό και όίχτει μία ματιά με καταφρόνια στή γή. Κατόπιν γύρισε κι είλε τή θάλασσα ήσυχη, γαλανή μπροστά τής να ξαπλώνεται άτελείωτη... σφάλρησε τά μάτια τής και όίχτηκε.....

Τήν ίδια ώρα χέρι δυνατό άπ' τά χρυσα όμαλλιά τήν τράβηξε και κάτω από μία άμυγδαλιά τήν έφερε. Φουσούτ' άγεράκι δροσερό κι έρχριζε τά λούλουδα τ' άσπρα τής άμυγδαλιάς επάνω στή χρυσο-μαλλούσα.

— Πουός πόνος τήν καρδιά σου θέρισε ; πού βάσανο τή νιότη σου μάρανε ; Γιατί στή γαλανή τή θάλασσα πήγες τώ θάνατο να βρής ; πού είσαι ;

- Άκόμα ζώ ;
- Ναί, έγώ σ' έγλύτωσα.
- Με τι δικαίωμα ;
- Δικαίωμα... άφίνουν ένοι τοίς άνθρώπουσ να πνιγούν... σ' έγλύτωσα γιατί πρόσθασα.
- Έχεις δίκη.

— Με τώση όμορφιά και χάρη, ζήτς τώ θάνατο ; Άγάπησεσ και ηύρες στήθη άπωνα ; Καταραμένη ή καρδιά πού έμεινε κλειστή στήν τώσην όμορφιά σου. Άγάπης τραγοιδία τραγουδούσ τά πουλάκια. Σ' άλλη αγάπη τήν καρδιά σου άνοιξεσ κι αν δεν ηύρες τήν χαρά στό ένα μέρος ζήτησε τήν στό άλλο. Μάλιστα ό άνθρωπος πρέπει από κάθε λουλούδι τώ μέλι τής ευτυχίας να μαζεύη.

Η κόρη έριξε πίσω με τ' άσπρα χέρια τής τά όλοχρυσου τής τά μαλλιά και είλε :

- Σώπα... αυτή τή γλώσσα όλοι τήν μιλούσ... Δεν σ' έρωτώ, πού είσαι, γιατί σό ξέρω.
- Με ξέρεις ;
- Είσαι τώ τιμημένο βασιλόπουλο αυτού τώ τόπου. Ξέρω, πού φορείσ σπαθί όχι για λεβεντιά και για σπαλίδι. Τό έρωρες στόν πόλεμο πολλές φορές.

— Αυτό τώ τιμημένο τώ σπαθί στά πόδια σου τώ βάζω: Πέσ μου πούός σ' άδίκησε και...

— Πουός μ' άδίκησε ; .... Ξέρεις πού είμαι...

— Όχι.

— Θα σου τώ 'πώ γιατί θα ξαναπέσω εις τή θάλασσα... τώ μυστικό μαζή μου αν μ'ήν πάρω...

— Είμαι έδω, δεν θα σ' άφισω.

— Θα μ' άφισής. Είμαι βασίλισσα ξεθρονισμένη.

— Πουός είναι ό άθλιός ή να τόν έκδικήθω... πούός σ' έξεθρονίσεσ ;

* * *

Άκουσε. Είναι καλή ιστορία. Μού έδειξαν μονάχα τά βασιλεία μου και πούε δεν φόρεσα βασιλικό στεφανί και στόν όρόνο δεν κάθισα... Πρώιμα καιρούσ καλλίτερουσ... περνούσανε τά χρόνια σά λεπτά κι έγώ έξωκρισμένη, γύριετα έδω κι έκεί. Βλέπεισ έκείνο τώ παλάτι, πού σημαία τώ στολίζει ;

— Τό βλέπω είναι τώ δικαστήριο.

— Έγώ αν βασίλευα, αυτό πέτρα και χώμα θα γίνονταν.

Μά όλοι με φοβούνται από τώ μεγαλύτερο ός τώ μικρότερο έχουν από ένα λόγο μυστικό, για να τρέμουν τή βασιλεία μου...

— Πού είσαι ; Θέλω τ' όνομά σου είπε τώ βασιλόπουλο χλωμό.

— Με τά ερωτά σου, παινεμένο βασιλόπουλο, θέλεις τ' όνομά μου ; Και είσαι όκόμα έτοιμος στά πέδια μου να βάλής τώ τιμώ σου τώ σπαθί, να γείρης ακλόβος μου ;

Τό βασιλόπουλο ξεζώσθηκε τώ τιμημένο του σπαθί και τώριξε στά πόδια τής χρυσομαλλούσας.

Τή ζώνη τού τήν κέντησαν τ' άφροπλοσμένα χέρια βεζυροπούλας όμορφης. Ήταν ένθύμημα αγάπης ακριβώς... Τό είλε κι άναστενηξε.

— Έγώ αν βασίλεύω ή δροσερή βεζυροπούλα, πού σ' έκέντησε αυτή τή ζώνη τήν δλόχρυση άπ' τώ παρόθυρο τού σεραγιού δλόπερε να γίνη χίλια θρύμματα. Ζώουσα και πάλι τώ σπαθί. Έγώ να βασίλεύω δεν εινε γοαστό. Άν βασίλευα όπως ό κόσμος τώρα έζητε, ύψηλο μουό δε θύρωσκα και πέτρα πάνω οε πέτρα δε θάμινε.

— Πού είσαι ; είπε τώ βασιλόπουλο χωρίς να πάρη τώ σπαθί από τή γή.

— Έγώ είμαι ή 'Αλήθεια !... είπε και σημάθηκε χυθίλασε στή γή τ' άσπρα άνθη τής άμυγδαλιάς, πού πέσανε στό κάτασπρο φέρεμά τής και σκόπανε τώ διαμαντοστόλιστο σπαθί.

Χρυσίλασε οε κάθε ήλιου χάδιεμα, να ξανθόχρυσια μαλλιά στόν βράχο ούν άνέβηκε ή ξεθρονισμένη ή βασίλισσα, θαρρείσ στεγάνι άθάνατο στόλισε τώ μείωπό τής τώ βασιλικό. Τή γαλανή τής άγκαλιά άνούγει ή θάλασσα και δέχεται τώ κουρασμένο τώ κορμί πού τώσχοόνια με μία έλπίδα έρημη έγύριξε στή γή έξορισμένο.

Άίγιος άφός τήν έσπεφάνωσε και πάλι ή θάλασσα ή γαλανή, χαμογέλασε παρθενικό χαμόγελο.

Όρες επέρασαν πολλές, τώ ύσπρο άλογο ποτεί τή γή περήφανακι τόν άφέντη άπ' τή βαθειά τή συλλογή ζυπνάει.

Έφώρεσε με άναστεναγκό τώ τιμημένο τώ σπαθί.

Σκοιάδι έγύθηκε πυκνό στό βουνό τώ βασιλόπουλο σιμάνε στήν άμορφαλιά, βλέπει τή θάλασσα τή μαυρισμένη και λέει με φωνήβραχη.

— Δυστυχισμένη, αν βασίλευσε, θα μάθαινε ό γέρος ό πατέρας μου, πού μ' έχε ακριβό καμάρι του «πός όνειρεύομαι νύχα και μέρα τώ θανάτ' του για ναγένω βασιλιάς τρανός».

— Μόλις τά ελπ' ατά και βλέπει μαύρο φάντασμα στή θάλασσα να περιπατεί και νοιώθε χλαρή πνοή τώ λαιμώ του.

Τό βασιλόπουλοπώ δεν χλωμάζε μπρός στά όλόγυμνα σπαθιά, λησούμισε. Τώ μαύρο φάντασμα ήταν τώ βράχου ό Ισκιος κ' ή χλωρή πνοή ό Άσπρος πού βαρέθηκε να τόν φυλαγή.

✠ 'Αλεξάνδρα Παπαδοπούλου

ΓΡΑΜΜΤΟ ΗΥΒΡΟΛΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό σπανιότερον γραμματόσημον τώ όποίον εύρίσκειται εις τόν κόσμον εινε τώ 1 σέντε, εκδόσεως 1856, τής Άγγλικής Γουάνιγς (Άμερική). Τού γραμματόσημου τούτου εινε γνωστόν μόνον έν εσφαργισμένο άντίτυπον, έν κακή καταστάσει.

Τούτο έπολήθη κατά τήν εκποίηση τής μεγάλης συλλογής τού Κομήτος Φερράρι ντε λά Ρενονιέ, τόν Άπριλιον τώ 1922 εις Παρισίους, εις τήν τιμήν τών 352.000 γαλλινών φράγκων, δηλ. ένός έκαστομυριού διακοσίον χιλιάδων δραχμών περίπου.

Μετ' αυτό έρχεται δεύτερον κατά σειράν σπανιότητος τώ γραμματόσημον τών 2 σέντε, εκδόσεως 1850, τής αβής χώρας. Η σημαινή του αξία εινε 300.000 γαλ. φράγκα, εινε δε γοαστά 2 άντίτυπα έκί φακέλλου, τά όποία εύρίσκονται εις τήν θαυμασίαν συλλογήν τού Παρισινού μεγαλεπόρου Th. Champion.

Ταύτα δε ειλχον έκτεθεί όπό τώ κατάλογον των ένός θαυμασίου πλαισίους, εις τήν περυσινήν Γραμματοσημολογικήν Έκθεσιν τών Βρυξελλών.

Η σπάνις και ή μεγάλη αξία τών γραμματόσημων τούτων, όφείλεται εις τινε πυρκαϊάν γενομένην έν Γουάνιγ, ή όποία κατέσκαρπεν δλόκληρον σχεδόν τώ στόκ των ύπαρχόντων γραμματόσημων.